

fet sembla ser infundada. No hi ha en persa més que *merz/marz* (amb una variant *merǧ*) 'encontrada', 'comarca limítrofa' («Landstrich», 'Mark'), que Pok. (IEW, 738) dona com a únic mot irani de l'arrel i-eur. MEREǦ- 'límit, frontera' (d'on el germànic MARKA > MARCA, ll. *margo* etc.); verament hi relacionava Horn (Gr. Neupers. Etym., n.º 974) un avèstic *merezu-* que al capdavant també només significa «boundary of a country», i fins quant a aquest semblà haver vacil·lat, car afegí en nota «gehört wohl nicht hierher», precisant que el significat del dialecte persa gel. *merz* 'dic' «dam», en el qual es degué fixar Engelmann, és secundari car pot ser un vall o terraplè tirat a través d'un camp qualsevol o bé una presa o dic a través d'un riu o aiguamoll; i Melgunof (ZDMG xxi, 1870, 273) estava desorientat en relacionar-lo etimològicament amb l'al. *marsche* 'aiguamoll', relació impossible fonèticament (obvi: puix que *marsche* és recent en lloc de MARIK); devia contribuir a la idea d'Engelmann la reminiscència d'altres arrels indoeuropees de sentit més pròxim (la del gal *mercasius* i la del bàltic *mefga*, però aquestes no han donat res en indo-irani, Pok., IEW, 739, i 738.23). Convenia precisar-ho per eliminar la idea que el sentit d'aiguamoll pogués venir del persa, tot i no està documentat en àrab clàssic. D'altra banda la idea d'un manlleu irani és supèrflua, car tot pot explicar-se per l'arrel aràbiga, sens dubte semítica. — 2 De la grafia *marcb* de *Palc.*, d'alguna altra de les dades ja citades, i de part d'aquests noms de lloc, sembla deduir-se que la -ǧ de *marǧ*, per la posició final, s'ensordia, i que en part això pogué ser ja consagrat dins l'hispano-àrab (on els mossarabismes amb ħ havien ja implantat la consonant ħ fins en el pur àrab andalusí). En algun d'aqueixos NLL (com *Vilamxant*) és possible que la sorda no sigui posterior a la implantació de l'apítzat.

Marjalaire, V. *marge* *Marjalenc*, *marjalier*, *marjaleria*, *marjalet*, *marjalita*, V. *marjal* *Marjar*, V. *marge* *Marjuguera*, grafia errònia per *Marxuquera* *Marlenca* (DAg.): alteració o malentès per *hivernenca* o *marlenga* (MALLERENGA)? *Marlet*, V. *merlet*

MARLI, 'tul fi' i altres aplicacions tèxtils (BDC IV, 120; DAg.; DFa.), del fr. *marli* id. (Larousse, Sachs-Villatte), nom d'una tela de moda etc., que crec provinent del nom de la vila i château de *Marly*, prop de Versailles i de Sans-Souci, a on féu Lluís XIV obres de luxe i hidràuliques i a on feia comentats viatges («des marly»). No hi confonguem *merli* o *marli* 'cert cordó de pesca i marineria', del fr. *merlin*, manlleu germànic (angl. *marline*, flam. *maarlina*, al. *marling*).

Marlingó(t) o *merlingó*, caramel, alteració del francès *berlingot* [1618].

MARLOTA, 'espècie de jaqueta o casaca moresca', de l'àrab *mallaṭa* 'sac o vestit de dona', 'hàbit o cògula de monjo' i aquest, del gr. *μαλλωτή* 'mantell

pelut', derivat de *μαλλός* 'velló, boldró, de llana'. □ 1.ª doc.: 1433; Sanelo, fº 9.

Estudiat a fons en el DCEC/DECH, al qual remeto. *Marlòta* «la avellana que se ha hecho otro tanto mayor, a más que las restantes del árbol» (CRos, 1764, 148; Sanelo, 99, 104), probablement ve de l'*ametlòta* pròpiament 'avellana a manera de petita ametla o ametlla', si bé assimilat humorísticament al nom d'aquella mena de gavany.

Marmallera, V. *barballera* (BARBA i MAMELLA)

MARMANYA, 'hortalissa de baix preu', 'farda o brossa boscana', derivat de l'adjectiu arcaic *merme* 'minvant, mínvol, mancat', que ve del ll. MINIMUS 'el més petit, mínim'. □ 1.ª doc.: *marmay* 1518; *marmany*, *marmanya*, *marmalla*, DAg.

Veig *marmay* en unes afrontacions de l'Urgellet amb el sentit de 'munt de mates o bardissa': «va al collet de la Moxella Subirana, hon ha un *marmay* e monjoja de pedres», a les serres de Cabó, en *Spill del Vescomtat de Castellbò*, any 1518 (fº 30vº); en aquesta zona això es deu haver d'interpretar més aviat com a grafia incompleta de *marmany*, que no com a pronúncia dialectal de *marmayl*. «Verdura que els hortolans duen a la plaça, per vendre als venedors, que ho revenen a la menuda», Bna., *marmanya* id. a Vic, tots dos en el DAg. que hi afegeix la cita d'una cançó amb variant sufixal: «Sí n'era un traginer - anava a vendre *marmalla*».

A la ruralia del català oriental, se sent més aviat aplicat (com a Cabó en el S. XVI) a la farda o brossa bosquetana; descrivint una barraca de carboner com «una mena de cavall de serrador, més llarg i més escamarlat, amb un costellam de troncs atapeïts de *marmanya*, recobert tot plegat de terra afetgegada», JBertrana (*Proses Bàrbares*, p. 111); i «--- les maresmes --- per a trescar per allí dintre és necessari tot l'enginy d'un home lacustre --- cal conèixer els corriols del bestiar --- cal fer passeres de *marmanya* per no enfangar-se fins al coll, i improvisar-les amb rems, amb branques, amb un fustatge qualsevol dels que el mar escup en dies de temporal», id., id., 191. Jo mateix he sentit *marmanya* en el Ripollès parlant de la massa de tronquets, branquillons i llenyeta amb què els bosquerols formes les «capçades» de les sitges, formiguers o places carboneres (Besora de StQuirze, 1953); més al Nord, a Vilallonga de Ter, m'expliquen que allà damunt hi ha un forat que s'hauria de tapar amb *marmanya*, o sigui farda o runa, perquè no hi caigui gent o no s'hi aixopluguin rèptils i feristesles (1970).

Hi ha uns mots dialectals *marmaille* a França del Nord, i *marmaglia* a Itàlia amb el significat de 'quitxalla', que el REW (5587) compila entre els derivats de MINIMUS, segons Pauli (*Enfant, Garçon et Fille*, 332). No és desencaminat postular a base d'això un ll. vg. *MINIMALIA, com suggereix Moll (*AlcM, AORBB* III, 23), però notem que *minimalis (del qual això seria plural neutre), per més que ens soni seductor, avui que llengües modernes, com l'alemany i el rus, ho han